FIB

FOLKET I BILD

Italien-proffsen — varje vecka i FIB (fr.o.m. nr. 14). Samla dem så får du den definitiva VM-elvan!

VM-LAG 1958

FOTBOLL VM

Stor fyrfärgsplansch

GRATIS!

Samla spelarbilder!

Nr 13 1958 21 3—27 3 60 öre

HÄNGANDE I SVANSEN poserar en boa för filmkameran. På Marajo finns alla giftormar representerade.

Giftormarnas ö

Medan krokodilerna i det närmaste utrotats är ön Marajo i giftormarnas våld. Men på ön finns också vildbuffl ar och näsbjörnar — och indianbarn som har fornminnen till leksaker

Rolf Blomberg | **Expedition JANGADA**

Bett av skallerorm "bryter nacken" av en människa...

Ilha de Marajó, den väldiga ön i Amazonflodens delta, har lockat mig oemotståndligt ända sedan jag på min första långfärd för över tjugo år sen besökte norra Brasilien. I Belém fick jag höra märkliga ting berättas om Marajó, och där fick jag också se några arkeologiska pjäser från ön, mycket vackra och mycket säregna: stora gravurnor i konstfull målning, skålar, fat, figurer och små trekantiga, utsökt dekorerade föremål i bränd lera, som jag aldrig tidigare sett maken till.

— Vad har den här haft för funktion? frågade jag och pekade på en sådan där liten trekantig tingest.

— Ja, det var många som frågade sej! fick jag till svar. Ända tills man fann en liten skulptur av en kvinna med en sån där *tanga*, som den kallas, på den plats där den hör hemma. Det är ett fikonlöv, skulle man kunna säja — det enda klädesplagg de indianska kvinnorna i gamla tider bar.

Det fanns hål borrade i tangans tre hörn, och i dessa hade alltså snören varit inträdda så att damerna kunde knyta på sig det originella plagget. Egentligen var det väl underligt att ingen tidigare gissat sig till tangans användning.

De som skapade denna vackra keramik var aruaindianerna och kanske också folk som bodde på ön före dem. Aruaindianerna var en stridbar stam och höll under långa tider de inträngande vita stången. Sin första kontakt med de vita fick de 1643, då ett portugisiskt skepp förliste på Paráfloden och en padre Luiz Figeira och andra passagerare räddade sig i land på Marajós kust. De dödades och åts av aruaindianerna. Men i det långa loppet föll aruaindianerna, som så många andra stammar i Sydamerika, offer för de vitas hänsynslösa framfart. En del av stammen lämnade ön och sökte sig till mera otillgängliga trakter, och av resten återstod i början på 1800-talet mindre än 300. Tjugo år senare fanns ingen enda arua kvar på Marajó. Endast de gamla begravningsplatserna, kullar med mängder av keramik eller

En s k tanga — det "fikonlöv" som kvinnorna av aruastammen bar.

bara fragment bär i dag vittne om att ön en gång hade en stor och idog indianbefolkning.

Marajó, som till ytinnehållet är större än Belgien, består av djungel och träskmarker och vidsträckta slätter, som under torrtiden är förbrända och förtorkade, under regntiden sumpiga och febersjuka. Här ligger de stora farmerna med upp till 40 000 kreatur, mest av den härdiga seburasen som ursprungligen hör hemma i Indien. Även vattenbufflar infördes från Asien för länge sen, och många av dessa har förvildats. Varje år anställer man jakt på dem, och det är inget ofarligt företag, ty bufflarna är mycket aggressiva. Under regntiden kan man inte ta sig fram på hästryggen på Marajó, endast med oxar och i kanot. Kanotförderna går oftast så till att man spänner för ett par oxar och "åker pulka" i morasen.

Fem meter långa krokodiler

Vad som lockade oss särskilt på Marajó var emellertid kajmanerna. (Kajmanen är en art krokodiler som når en längd av fem meter.) Vid mitt första besök i Belém berättade man mig att dessa ruskiga reptiler skulle finnas i rent otroliga mängder på ön och man visade mig också fotografier som till fullo styrkte uppgifterna. Det var bilder av massanhopningar av kajmaner, man såg hundratals djur tätt packade på stränderna och i det grunda vattnet i sjöar och floder. Vilka kusliga och härliga motiv för våra Agascope-kameror! Och som även det övriga djurlivet sades vara mycket rikt på Marajó, var det med de största förväntningar vi i Belém inskeppade oss på motorskonaren *Vicente José de Miranda* för att resa över till ön. (Vi hade, som jag nämnde i min förra artikel, i Belém inbjudits av den amerikanske översten Stegemann att inrätta vårt högkvarter på dennes stora boskapsfarm i det inre av Marajó.) Avfärden skedde på natten, vi seglade i god vind och krabb sjö över den breda Paráfloden, kom i ljusningen till Araryflodens mynning i Marajóbukten. Här måste vi ankra upp för att vänta på att tidvattnet skulle vända innan vi kunde fara vidare, sen dunkade vi uppför den bruna, slingrande floden som i sitt nedre

NÄSBJÖRNUNGE får mjölk ur flaska. Tjocka handskar behövs mot hans klor och tänder!

EN HEL RAD fiskebåtar bogseras uppför den bruna och slingrande Araryfloden. I sitt nedre lopp är den kantad av en yppig djungel med rikt fågelliv.

lopp var kantad av yppig djungel. Här var det ett rikt fågelliv. Vi såg storkar och hägrar och skarvar, kungsfiskare och vävarfåglar. Fiskar gjorde glada skutt över vattenytan och blixtrade till i solen, små sköldpaddor som låg uppkrupna på stockar och bråte efter stranden dök skrämda på huvudet i vattnet. När vi kom längre in mot ön, blev urskogen glesare och ersattes av öppna slätter där boskap betade. Vi lade till vid en by som hette Ariuna för att avlämna last och passagerare, sen bar det vidare. På eftermiddagen kom vi till en förfallen fazenda, eller boskapsfarm som Stegemanns just förvärvat och som de nu ämnade sätta i stånd. Här fick vi se några av Marajós berömda *vaqueiros*, cowboys, i aktion. Det var tuffa, garvade gossar som förstod att hantera en lasso! De drev ihop hjordar av hästar och kor och vattenbufflar för att brännmärka de unga djuren och kurera de sjuka. Det var som den bästa Vilda Västernfilm! Dammet yrde, folk hojtade, hästar gnäggade, kor råmade...

Nästa dag, i en brännande sol, gjorde vi en svettdrypande vandring ut över slätterna till några leriga gölar och vattensamlingar där tusentals vita hägrar, en och annan röd ibis och några dussin jättelika jabirustorkar spankulerade omkring och fångade fisk. Det var som om ett moln hade stigit upp över slätten när alla lyfte på en gång — ett vitt moln med stänk av rött och svart. På en annan plats såg vi en flock svarta asgamar kalasande på en död kalv, som spred en hemsk aslukt. Det var en kväljande syn.

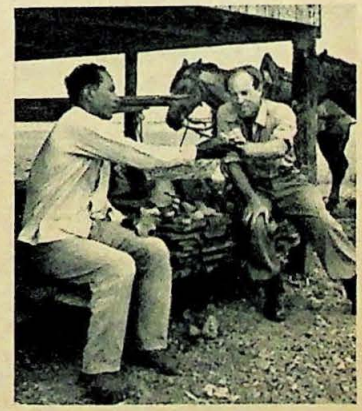
Nittioåring ägde 30 000 kreatur

Medan skonaren låg kvar vid farmen för att lasta, fortsatte vi på eftermiddagen vår färd uppför Araryfloden i en rymlig motorbåt och vid niotiden på kvällen landade vi vid Fazena Tuyuyú, Stegemanns farm. Vi hade dessförinnan gjort ett kort besök på en annan farm för att hälsa på en av Stegemanns bekanta, en spänstig herre på över nittio år som var ägare till 30 000 kreatur.

— Egentligen borde väl mina söner sköta farmen, sa gamlingen bittert, men de är inte roade av livet på landet. De bara väntar på att jag ska dö, så de får ärva allting och slarva bort pengarna på bilar och fruntimmer.

Det var trivsamt på Tuyuyú och Stegemanns visste inte hur väl de *Forts. sid. 51*

ETT VETTSKRÄMT FÖL har fångats med lasso för att brännmärkas.

TORGNY och en vaqueiro, el. cowboy, studerar fornlämningar på Marajó. Huset står på en indiansk begravningsplats, en kulle som alltigenom består av fragment och skärvor av krukor, fat och figurer i bränd lera.

Bergenia. Från vår till höst kommer av de höga Achillea med blommor i gult, rosa, vitt och rött, Aconitum i många färger, Löjtnantshjärtan, Russellupiner, Pioner och höstblommorna Phlox samt Solidaros som blommar till frosten kommer.

Ettåriga att sås på våren rekommenderas Tagetes, Lejongap, Lövkoja, Reseda och Aster. För övrigt vill trädgårdsmästaren gärna ge det rådet att man vänder sig till plantskolorna på sin ort så att man får växter som verkligen passar jordmån och klimat.

Arkitekt Martinssons teckningar ur "En bok om trädgårdar"

GIFTORMARNAS Ö

Forts. från sid. 5

ville oss, men Marajó beredde oss ändå rätt många besvikelser. Den största gällde kajmanerna. Det visade sig att dessa inte alls fanns i några massor längre. På de sista tio, femton åren hade Marajó översvämmats av jaktexpeditioner som bedrivit en veritabel masslakt på kajmanerna, naturligtvis för de åtråvärda skinnens skull. Hundratusentals djur hade dödats, och i många floder och sjöar var de nu i det närmaste utrotade. Visst förekom de väl fortfarande i ganska stort antal här och där i de mera svårtillgängliga träskmarkerna på ön men inte i den väldiga anhopning vi hade drömt om att få fånga på filmremsan.

På farmerna sörjde man emellertid inte kajmanernas utrotning. Tvärtom. Dessa odjur hade alltid utgjort det stora plågoriset på ön och otaliga kreatur hade fallit offer för dem under årens lopp, särskilt under regntiden då slätterna förvandlades till träskmarker och kajmanerna kom krypande upp från floder och sjöar för att attackera allt levande de torde sig på. Men nu hade ormarna ersatt kajmanerna som Marajós gissel, och befolkningen påstod med bestämdhet att de giftiga kräldjuren ökat katastrofalt i antal sedan kajmanstammen decimerades. Det låter mycket troligt; jag har i alla händelser ofta funnit ormar i maginnehållet på skjutna krokodiler. Varje år, berättade oss överste Stegemann, var det nu hundratals kreatur på ön som strök med av giftormbett, trots att man var välförsedd med serum på alla större farmer åtminstone.

46 anakondor i ett skott!

Alla de giftigaste ormarna i Sydamerika fanns representerade på Marajó. Rätt utanför Stegemanns hus fångade vi en korallorm, som dock smet från oss igen. Sådana såg man ofta kring huset, sade Stegemanns, och andra otrevliga ormar också. Fru Stegemann hade en gång tagit livet av en dödligt giftig bushmaster inne i sovrummet! En av Tuyuyús vaqueiros, som röjt mark och byggt sig ett hus på farmens område, hade på ett år slagit ihjäl *130* giftormar kring nybygget. Det var siffror som talade!

Mest fruktad var *cascavel*. Det är den enda tropiska arten av skallerormen och tillika den giftigaste och mest aggressiva; det är ingen tillfällighet att den begåvats med det avskräckande latinska namnet *Crotalus terrificus*. Känner den sig hotad, anfaller den nästan undantagslöst. I bästa fall ringlar den först ihop sig och ger en skarp varning genom att låta skallran ljuda ihållande, men oftast anfaller den utan annan varsel än några snabba, knäppande ljud från skallran.

— Ett bett av en cascavel bryter nacken av en människa, sa en vaqueiro, och vad han menade med detta skall jag förklara.

Vid ett bett från denna skallerorm (vilket blöder mycket lite eller inte alls) angriper giftet nervsystemet med blindhet, kvävning och förlamning som följd. Bl a förlamas nacken fullständigt. Om den bitne befinner sig i sittande ställning, faller huvudet ner mot bröstet eller rullar från ena sidan till den andra eller segnar bakåt på ett så slappt och ledlöst sätt, att infödingarna inte kan förklara detta tillstånd på annat sätt än att offret brutit nacken.

Lyckligtvis kan man få utmärkt ormserum i Brasilien, och vi hade ett ordentligt lager med oss i medicinkistan för alla eventualiteter. Både i Sao Paulo och Rio de Janeiro framställs stora kvantiteter serum, som distribueras över hela Brasilien. Ormparken som tillhör *Instituto Soro Thérapico* i Sao Paulo — ett institut för forskning och framställning av olika slags läkemedel — torde förresten vara världsberömd vid det här laget; det är en betydande anläggning, där man kan få skåda hur Sydamerikas giftigaste reptiler "mjölkas" på sitt gift. För tjugofem, trettio år sen beräknar man att omkring 3 000 människor årligen dog av giftormsbett i Brasilien, numera rör det sig knappt om hundratalet tack vare serumtillverkningen.

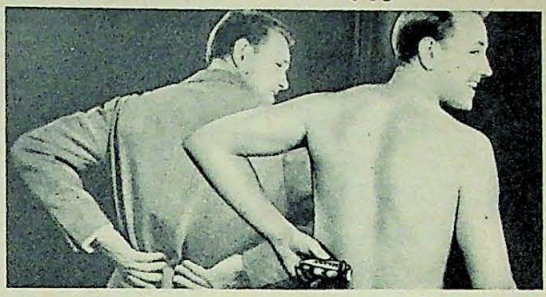
Även Sydamerikas jätteormar, anakondan och boa constrictor, var ganska vanliga på Marajó, men inte särskilt fruktade. Jag hörde dock talas om ett fall, då en badande pojke blivit tagen av en anakonda just i Araryfloden.

— Bland det mest dramatiska jag sett, berättade överste Stegemann, var en strid mellan en anakonda på sju fot och en kajman på fem. Det var något av urtid, av antediluviansk skräckdröm att se de båda reptilernas kamp på liv och död. Anakondan gick hem med segern, fick till slut kajmanen i en knakande gastkramning, men den blev själv rätt illa tilltygad.

— Och det finaste jaktbyte *jag* fått, fortsatte Stegemann, det var 46 anakondor i ett skott! Ja, det låter förstås som en rövarhistoria, men det är det inte. Så här gick det till. Jag fick se en kolossal anakonda komma glidande upp från floden och försvinna in i en ihålig trädstam. Det var här i närheten

För att lindra muskelvärk och styvhet i leder

det snabbverkande medlet med djupgående verkan

Reumatiska muskelsmärtor, nevralgier, styvhet och stelhet i lederna, vrickningar och ryggskott.

Algesalsalvan lindrar värken snabbt och behagligt utan att framkalla någon hudrodnad. Algesal är patenterad i Amerika : U. S. patent Nr 2.596.674, som enda produkt innehållande dietylaminsalicylat i en snabbpenetrerande emulsion som snabbt resorberas i huden. Algesal genomtränger huden och underliggande vävnader ner till det smärtande stället utan att åstadkomma någon lokal hudirritation eller känsla av hetta. Lägg själv märke till under ingnidningen av salvan hur den efter att ha varit nästan färglös blir allt vitare för att slutligen försvinna helt i huden. Samtidigt lindras smärtorna. Behandlingen med Algesal kan, om så erfordras, upprepas 2-4 gånger dagligen. Ha alltid en tub Algesal till hands. Algesal säljs på alla apotek och kostar kr. 3: 55.

med dietylaminsalicylat med smärtlindrande effekt och djupgående verkan.
4055

Rent fort och lätt med

— smuts och fett förgår glansen består

Pärl GLANS

SMUTSEN FÖRGÅR—PÄRLGLANS BESTÅR

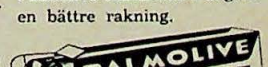
SANDVIKS LIM STOCKHOLM 17

SANDVIKS LIMFABRIKER · STOCKHOLM

Män med framgång använder Palmolive Rakcreme!

Framgångsrika män över hela världen vet att Palmolive Rakcreme rakar renare, lenare, slätare. De vet vad ett välvårdat yttre betyder! Köp Palmolive Rakcreme i dag för en bättre rakning.

Undra på att Palmolive Rakcreme är världens mest sålda rakcreme!

SPUTNIK-mottagare

och andra populära byggsatser samt 7.000 andra radiokomponenter, sändare o. mottagare finner Ni i den nya Elfa-katalogen. Rekvirera den redan i dag.

ELFA RADIO & TV AB
Holländarg. 9 A, Box 3075, Sthlm 3.
Härmed beställes Eder katalog 1958 att sändas mot postförskott kr 2:50, i frimärken bifogas 2:10, a postgiro 251215 insättes 2:10. (Stryk det ej tillämpliga)
Namn .....
Adress .....
Postadress ..... FIB 13

TRASMATTOR 4:75
Stort parti trasmattor realiseras till en tredjedel av förutvarande pris. Tillv. av nya trasor, väl slagna, tretrådig tvinnad varp. Randmönstrade i vackra varma färger. Bredd 62 cm. Pr met. 4:75. Provköp med full returrätt.
Handelsf. H. Josefsson, Borås

FÖRSTORING
18×24 cm i svart 4:—. Vackert färglagd 10:—. Sänd film eller foto. Även äldre. Obs.! Fina ateljéarbeten!
C. RITZ FOTO
Stampgatan 64, Göteborg C.

Just Ni
har 6 ggr större chans att vinna en tjusig
OPEL REKORD 1958
i vårt lotteri med 80 fina vinster
Dragn. 15 april 1958.
Alla lottköpare erhåller dragningslistan gratis.
Vinnarna underrättas.

Värml. Cykelförbunds Guldlotteri
Fack 4009, Karlstad 4
Härmed rekv. ..... lotter à 5:— st att sändas mot postförskott till
Namn .....
Adress .....
Postadress ..... FIB 13

STÖD
SVENSKA RÖDA KORSET

GARDEROBSHYLLA

Dessa hyllor är av vit plastbehandlad ståltråd, den större med 4 fack är 67×37×19, tar liten plats men rymmer mycket, är en oumbärlig sak för varje hem, endast kr 9.50 plus porto. 2 stycken fraktfritt.
Den mindre hyllan är med 3 fack, storlek 49×37×19, är av samma material, priset är endast kr 7.50 plus porto. 2 stycken fraktfritt.
Nilsanders. Älvängen
Härmed rekvireras att sändas mot postförskott:
..... 4 Facks garderobshylla
..... 3 Facks garderobshylla
Namn: .....
Adress: .....
Bostad: ..... FIB 13

av farmen, så jag hämtade geväret och stack dit och bankade på stammen, och då kom anakondan ut och jag gav den ett skott rätt genom huvudet. Den var över tjugo fot lång. Ja, jag kan visa er ett foto av djuret, om ni skulle tvivla på min uppgift...

— Nej, *den* uppgiften tvivlar jag inte på, svarade jag. Men jag har lite svårt att tro att ni skjutit 46 anakondor i ett skott!

— Men det är just vad jag gjorde. För när jag sprättade upp den här tjugofotsanakondan, så hade den 45 ungar i magen! sa Stegemann och skrattade gott.

Ingen dålig jakthistoria.

Vi fångar näsbjörnungar

Våra egna fångster blev inga anakondor den här gången. Men en dag då vi var ute och strövade i djungelsnåren inte så långt från farmen, kom vi på ett gäng röda näsbjörnar och beslöt att försöka fånga ett par ungar. Vi hade inte fångstredskap av något slag med oss, så det gällde att ta djuren med händerna, och hade den fångsten kunnat filmas, så hade vi fått några verkligt muntra scener i vår film! Det blev en vild jakt, vi plöjde genom de taggiga snåren så kläderna slets i trasor — Torgny Anderberg, gammal segerrik terränglöpare, var suverän! — och vi skakade och ruskade i träden och slet och ryckte i lianer, när näsbjörnarna försökte rädda sig upp i kronorna. Jag fick ett smärtsamt minne av den jakten. När jag högg tag i den smala stammen på ett mindre träd, i vilket en näsbjörn satt, för att försöka ruska ner den, gjorde det fruktansvärt ont i handen. Oturen ville att jag grabbat tag i ett *açauceiro*träd med nålvassa, ytterst giftiga taggar. Jag fick hela handen full av otyget, och det tog sin tid att med pincett och kniv operera ut taggarna. Men även sedan jag blivit av med dem, var smärtan nästan outhärdlig och handen länge helt obrukbar. Jag misstänkte därför att någon eller några gifttaggar brutits av och satt kvar inne i muskulaturen, så efter vår återkomst till Belém fick jag en kirurg att skära i handen. Men han hittade ingenting.

Två små näsbjörnungar blev vårt byte. De var ilskna så de fräste och de gav oss ordentliga tjuvnyp och rev oss med sina långa klor men blev ändå adopterade och antagna som medlemmar i expeditionen.

Tillsammans med en vaqueiro gjorde Torgny och jag en dag en lång ridtur över slätterna till en sjö, Lago Arary, som sades vara alldeles ovanligt fågelrik. Vi hade lurats på kajmanerna, men kanske fåglarna skulle ge oss gottgörelse. Och visst fanns det fåglar i denna sjö, i oräkneliga mängder. Vi såg tusentals hägrar, storkar, ibisar, skarvar och änder. Men det var nu i slutet av torrtiden, vattenståndet i sjön var osedvanligt lågt, och för att komma till de platser där fåglarna höll till i det grunda vattnet, måste man vandra hundratals meter över öppen mark där det inte fanns träd eller buskar att gömma sig bakom. Långsamt och försiktigt försökte vi närma oss fåglarna, men de var mycket skygga och lyfte så fort vi styrde stegen mot dem. Säkert berodde det på att det var många på ön som jagade dem. Så blev alltså fåglarna också en besvikelse.

Fornminnen som leksaker

Det var en mycket het dag och för att få en smula skugga, begav vi oss till ett litet hus vid stranden av sjön. Det stod på en långsträckt kulle som höjde sig några meter över slätten, och det märkliga med denna kulle var att den bestod helt av skärvor och fragment av skålar, fat, krukor, urnor och figurer i bränd lera. Det var en av aruaindianernas märkliga begravningsplatser vi oväntat stött på! Jag fick senare höra att just här hade man några år tidigare gjort utgrävningar och funnit ett stort antal felfria föremål — gravurnor, skulpturer, skålar och fat. Nu fanns det, åtminstone på ytan och i de övre lagren, endast fragment kvar — men många, många ton av varan! Barnen i huset hade tagit vara på de minst trasiga; det var deras leksaker. Där stod en torso — den var utan huvud och extremiteter men ändå ett perfekt konstverk! —, där låg ett trasigt fat i form av en stiliserad sköldpadda, ett groteskt aphuvud, en hand, ett par fötter, många vackert målade skärvor från fat och urnor, en nästan felfri *tanga*... Egentligen borde förstås alla dessa saker haft sin plats i ett museum — men vad hade då barnen haft att leka med...!?

Torkan var alldeles ovanligt svår på Marajó detta år, och när vi red tillbaka till Tuyuyú, nu en annan väg än den vi kommit, passerade vi många kadaver av tjurar och kor, helt mumifierade, med skinn som pergament. Vaqueiron som var med oss berättade att de flesta av dessa arma djur mött en kvalfull död, då de utmattade av törst och hunger (ty betet var nu uruselt, allt gräs gult och förbränt) vadat ut till någon göl för att dricka och då fastnat i leran.

På samma ridtur fick vi på långt håll se ett stort antal asgamar och hägrar mitt ute på slätten och red dit för att se vad de hade för sig. Då vi kom närmare, lyfte fåglarna, och strax därpå upptäckte vi orsaken till att de samlats där. En smal flodarm hade torkat ut och allt som återstod av vatten var en liten gyttjig pöl. Den var så full av fisk — levande, döende och döda — att det inte fanns plats för fler. Så nog fanns det dom som profiterade på torkan också!

En exotisk julmiddag

Vi såg snart att Marajó ur filmsynpunkt inte var vad vi tänkt oss — åtminstone inte denna tid på året — och att vi måste söka oss längre uppför Amazonfloden för att få de bilder vi var efter, så vi beslöt att återvända till Belém så fort vi nånsin kunde. I väntan på båtlägenhet firade vi jul hos gästfria Stegemanns. Julmiddagen var originell och exotisk:

Buljong på sebu.
Halstrade pansarmalar (egendomliga fiskar med ett pansar av stora, tjocka fjäll; därav namnet).
Stekt stingrocka (som Kalle Bergholm fiskat upp) med rå lök.
Kokta mussuansköldpaddor med farinha.
Färska fikon.

Taffelmusiken bestods av en flock vrålapor som höll till i några träd i närheten. I den konstgjorda julgranen, importerad från USA, hade överste Stegemann i brist på glitter hängt ett vackert skallerormskinn!

Några dagar efter jul återvände vi till Belém med *Vicente José de Miranda*. Där miste vi en av våra expeditionsmedlemmar. Den ena av de båda näsbjörnsungarna rymde, hoppade från en balkong på tredje våningen i hotellet över till ett mangoträd och försvann. Men vi fick i stället två nya medlemmar, apan Laban och boaormen Jocke. Om det var samme Laban, som gjorde en sådan succé i vår film "Anaconda"? undrar kanske läsaren. Absolut! säger Torgny, filmens regissör. En zoolog skulle dock tveka... Hur som helst — Laban hette han.

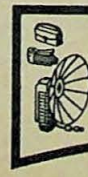
Panik på hotellet

Boaormen Jocke hade Torgny hittat på en marknadsplats vid floden, där en herre gick omkring med den på huvudet! Det var den snällaste orm jag träffat, fullständigt tam. Och ändå höll han nästan på att förorsaka panik på hotellet, där vi bodde.

Saken var den att Jocke en dag försvann spårlöst, och Torgny var förtvivlad. Jocke hade tilldelats en stor roll i filmen, han- var oersättlig! Vi sökte överallt efter den lilla boan, men förgäves. Torgny jagade då omkring över hela hotellet och frågade varenda människa han träffade, om de möjligtvis hade sett en orm som hette Jocke, som hade försvunnit. Undra sen på att det blev uppståndelse! Nå, lyckligtvis fick vi tag på Jocke igen. Han hade krupit ned mellan lakanen i Torgnys säng, och där låg han och mådde gott!

Näsbjörnen som inte hade rymt döptes till Oscar. Men eftersom han var en riktig liten smutsgris, fick han mest heta Lort-Oscar — och något ännu fulare, som jag inte vill skriva.

Och nu skulle alltså expeditionen — Torgny Anderberg, Kalle Bergholm, Johnny Schwerin, Olle Bohlin, jag själv, Laban, Jocke och Lort-Oscar söka oss djupare in i Amazonas, och därom skall jag berätta i min nästa artikel.

Bläddra lätt i katalogen i fickformat. Med läderomslag.
kr. 19:50
Se sidan 108 i vår katalog.

KATALOG
innehållande ca 5000 experimentartiklar, radiodelar, grammofondelar, elektr. material, verktyg, leksaker, artistmaterial, fotoartiklar, ritningar och handböcker m. m. Katalogen sändes gratis mot insändande av ett 30-öres frimärke, som återbetalas vid första order.
Clas Ohlson & Co, Insjön

MATTRASE-REA
Återigen utförsälja vi ett stort parti av våra populära mattrasor i färgglada mönster. Stora och långa bitar. Valfritt i bom., charm., ylle, nylon. Lev. i 5 kg paket för end. 8:50 + porto. 30 kg i kartong för 50:— fraktfritt jvg. Returrätt. Passa på nu och köp en bra vara till enastående lågt pris. Till större förbrukare specialoffert. Skriv i dag till
LARONA, Avd. FIB 11, FALKÖPING
Tel. 115 50